

зб. тез XV Міжнар. наук. конгр., 23 квіт. 2015 р. – Х. : Магістр, 2015. – С. 29 – 30.

5. **Пархоменко-Кутевіл О. І.** Удосконалення сучасних кадрових технологій в системі державної служби України: концептуальні аспекти / О. І. Пархоменко-Кутевіл // Аналітика і влада. – 2014. – № 9. – С. 171 – 179.

6. **Проект** закону про державну службу від 30 берез. 2015 р. № 2490. – Режим доступу : w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=54571.

7. **Про стратегію** державної кадрової політики на 2012 – 2020 роки : Указ Президента України від 1 лют. 2012 р. № 45/2012. – Режим доступу : zakon1.rada.gov.ua/laws/show/45/2012.

8. **Публічна** служба. Зарубіжний досвід та пропозиції для України / А. В. Кірмач, В. К. Тимошук, М. В. Фігель [та ін.] ; за заг. ред. В. П. Тимошука, А. М. Школика. – К. : Конус-Ю, 2007. – 735 с.

9. **Стратегія** сталого розвитку «Україна – 2020» : Указ Президента України від 12 січ. 2015 р. № 5/2015. – Режим доступу : www.president.gov.ua/documents/18688.html.

10. **Яременко О. П.** Професіоналізація персоналу державної служби : акмеологічний підхід / Олег Яременко // Держ. упр. та місц. самоврядування : зб. наук. пр. – Д. : ДРІДУ НАДУ, 2010. – Вип. 1(4). – С. 253 – 260.

List of references

1. **Derzhavna** sluzhba v Ukraini: aktualni problemy ta shliakhy modernizatsii : nauk. rozrobka / avt. kol. : R. A. Naumenko, L. M. Hohina, V. D. Bakumenko [та ін.]. – К. : NADU, 2010. – 44 с.

2. **Kizilov Yu. Yu.** Problemy ta suchasnyi stan prokhozhenia derzhavnoi sluzhby v Ukraini v umovakh administrativnoi reformy / Yurii Kizilov // Derzh. upr. ta mists. samovriaduvannia : zb. nauk. pr. – D. : DRIDU NADU, 2013. – Vyr. 2(17). – S. 210 – 218.

3. **Okis O. Ya.** Problemy profesiinoho rozvytku derzhavnykh sluzhbovtiv / O. Ya. Okis // Akt. probl. derzh. upr. : zb. nauk. pr. – Kh. : Mahistr, 2009. – № 1(35). – S. 195 – 204.

4. **Parkhomenko-Kutsevil O. I.** Suchasni problemy formuvannia kadrovoho potentsialu systemy derzhavnoi sluzhby Ukrainy / O. I. Parkhomenko-Kutsevil // Publichne upravlinnia: stratehiia reform 2020 : zb. tez KhV Mizhnar. nauk. konhr., 23 kvit. 2015 r. – Kh. : Mahistr, 2015. – S. 29 – 30.

5. **Parkhomenko-Kutsevil O. I.** Udoskonalennia suchasnykh kadrovnykh tekhnolohii v systemi derzhavnoi sluzhby Ukrainy: kontseptualni aspekty / O. I. Parkhomenko-Kutsevil // Analitika i vlada. – 2014. – № 9. – S. 171 – 179.

6. **Проект** закону про державну службу від 30 берез. 2015 р. № 2490. – Режим доступу : w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=54571.

7. **Про стратегію** державної кадрової політики на 2012 – 2020 роки : Указ Президента України від 1 лют. 2012 р. № 45/2012. – Режим доступу : zakon1.rada.gov.ua/laws/show/45/2012.

8. **Publichna** sluzhba. Zarubizhnyi dosvid ta propozytsii dlia Ukrainy /

А. В. Кірмач, В. К. Тимошук, М. В. Фігель [та ін.] ; за заг. ред. В. П. Тимошчука, А. М. Школика. – К. : Конус-Ю, 2007. – 735 с.

9. **Stratehiia** staloho rozvytku «Україна – 2020» : Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 12 sich. 2015 r. № 5/2015. – Rezhym dostupu : www.president.gov.ua/documents/18688.html.

10. **Yaremenko O. P.** Profesionalizatsiia personalu derzhavnoi sluzhby : akmeolohichniy pidkhid / Oleh Yaremenko // Derzh. upr. ta mists. samovriaduvannia : zb. nauk. pr. – D. : DRIDU NADU, 2010. – Vyr. 1(4). – S. 253 – 260.

Надійшла до редколегії 12.05.15

УДК 35.08

Наталія СОРОКІНА

*Національна академія державного управління
при Президентіві України*

Дніпропетровський регіональний інститут державного управління

НАПРЯМИ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ В ОРГАНАХ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ

Аналізується корупція як складне соціально-політичне явище. На основі аналізу визначається сутність корупції, її зміст і ознаки; здійснюється нормативно-правовий аналіз дослідження корупції в органах публічної влади України. З'ясовується, що в Україні створена достатня законодавча база для ефективної боротьби з корупцією, яка передбачає цілий комплекс кримінально-, адміністративно-, цивільно-правових, дисциплінарних та інших заходів, які дозволяють притягнути до того чи іншого виду відповідальності будь-яку посадову особу органів публічної влади. Тому в статті зазначається, що проблема подолання корупції полягає не у відсутності належної законодавчої бази, а в її неефективному застосуванні. На основі дослідження пропонуються основні напрями подолання корупції.

Ключові слова: корупція, органи публічної влади, правопорушення, антикорупційна політика, законодавство щодо боротьби з корупцією.

Natalia Sorokina. Trends of prevention of corruption in public authorities at the present stage of state development

The article analyzes corruption as a complex socio-political phenomenon. Based on the analysis the essence of corruption, its content and features; is made the normative-legal analysis of corruption in public authorities of Ukraine are defined. It is noted that in Ukraine the sufficient legal basis for an effective fight

© Сорокіна Н. Г., 2015

against corruption is created. It provides a range of criminal, administrative, civil, disciplinary and other measures which allows imposing a particular type of liability almost any official public authorities. Therefore, the article states that the problem of corruption is not in the lack of adequate legal framework, and its inefficient use. On the base of the study the main directions of overcoming corruption are offered.

Key words: corruption, public authorities, offense, anti-corruption policies, anti-corruption law.

Сучасний процес державотворення в Україні зумовлює необхідність дослідження проблем, пов'язаних зі здійсненням цілеспрямованої діяльності органів публічної влади щодо забезпечення законності та правопорядку в країні, охорони прав і свобод людини і громадянина, закріплених Конституцією України. Особливої гостроти набула проблема боротьби з корупцією та іншими правопорушеннями, пов'язаними з корупцією, які створюють серйозну загрозу формуванню України як демократичної, незалежної та соціальної держави.

Слід звернути увагу, що одним із пріоритетів Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020», що її презентував Президент України П. Порошенко 27 вересня 2014 р., є боротьба з корупцією, тобто серед ключових реформ глава держави називає антикорупційну реформу. Це є свідченням того, що проблема боротьби з корупцією є однією з найактуальніших соціальних проблем сучасності, вирішення якої є надзвичайно важливою справою. Тому актуальність теми зумовлюється загостренням проблеми поширення корупції в Україні, збільшенням різноманітності форм її проявів на сучасному етапі в процесі становлення і розвитку як економічної, так і політичної системи України, її впливом на всі сфери життєдіяльності суспільства, а також необхідності посилення боротьби з цим протиправним явищем та наслідками, які воно викликає.

У галузі державного управління проблема корупції здебільшого досліджується в контексті аналізу нормативно-правового регулювання механізмів функціонування органів влади (В. Авер'янов, В. Бакуменко, С. Дубенко, М. Мельник, В. Мартиненко, Т. Мотренко, Н. Нижник, В. Олуйко, О. Прохоренко, М. Стрельбицький та ін.), ефективності професійної діяльності посадовців (Н. Липовська, С. Серьогін), невідворотності покарань (О. Кальман, М. Погорецький, М. Потєбенько, Б. Романюк, Є. Скулиш, В. Захарченко та ін.), впливу корупції на соціально-політичні процеси (М. Камлик, О. Маркеєва, Є. Невмержицький, С. Рогульський, С. Серьогін, Р. Тучак). Зокрема, С. Серьогін приділяє значну увагу механізмам попередження та протидії корупції в органах публічної влади України. Є. Невмержицький досліджує корупцію як соціально-політичний

феномен та причини і наслідки її виникнення. С. Рогульський вивчає адміністративно-правові заходи боротьби з корупцією в Україні. Р. Тучак розглядає питання правового статусу суб'єктів боротьби з корупцією. Велика кількість висловлених та обґрунтованих ними зауважень та пропозицій були враховані законодавцями, унаслідок чого внесені зміни до законодавства, що регулює питання боротьби з корупцією. Проте зменшення рівня корумпованості державних службовців та інших посадових осіб не відбулося. Зазначене свідчить про актуальність теми та необхідність подальшого опрацювання теоретичних засад боротьби з корупцією.

Метою статті є дослідження корупції як складного соціально-політичного явища, формування системного уявлення про нього і на цій основі обґрунтування пріоритетних напрямів подолання корупції в органах публічної влади України.

Серед глобальних проблем сучасності, від вирішення яких залежить подальший розвиток світової спільноти в ХХІ ст., однією з найгостріших є проблема корупції. Для вирішення питання про ефективність та доцільність запровадження системи заходів боротьби з корупцією важливим, на нашу думку, є перш за все з'ясування глибини та правильності розуміння сутності корупції. Це питання є ключовим не тільки для дослідження корупції як правової категорії, а й для дослідження проблеми корупції в інших галузях науки, зокрема в державному управлінні.

Корупція – це соціальне явище, яке з'явилося в далекому минулому. Від античної доби й до сьогоднішніх днів проблемним питанням у політиці є контроль за особами та групами осіб, які ставлять власні інтереси над інтересами держави й суспільства в цілому. З появою такої соціальної групи, як чиновництво, корупція набула масштабного розмаху. Її міра та відвертість визначалися повнотою надання чиновництву влади над населенням та рівнем загального культурно-цивілізаційного розвитку самого суспільства.

У сучасній науковій думці ще немає єдиного розуміння сутності антикорупційних дій держави, місця та ролі державного управління в процесах попередження та протидії корупції. Висловлювання авторів щодо формулювання поняття корупції різнобічні, тому що вони оцінюють це суспільне явище з різних критеріїв підходу. Спільним для всіх авторів є те, що вони оцінюють його з позиції державних інтересів, розглядаючи її як суспільно небезпечне явище.

На підставі дослідження базових категорій теорії державного управління С. Серьогін визначає корупцію як соціальне явище, що полягає в порушенні правових і моральних норм заради отримання особистого нелегітимного доходу особами, яким доручено виконання обов'язків у сфері публічного управління [5, с. 202].

На думку В. Попова, корупція знаходить своє відображення у трьох аспектах: політичному, соціально-економічному і правовому [2, с. 55]. Прихильниками політичного аспекту трактування поняття корупції є М. Тихоміров, К. Абдієв, К. Сурков, В. Євтушевський та інші, які визначають корупцію як зловживання державною владою, посадою та службовим становищем з метою отримання матеріальної винагороди. Вона має характер злочинної діяльності в політичній сфері, що призводить до дискредитації апарату державного управління: знижується довіра до влади, люди перестають вірити процедурі її формування; спостерігається відчуження влади від суспільства та громадських інститутів; девальвується значення права та закону як інструментів регулювання громадського життя [1, с. 12].

До дослідників корупції як явища соціально-економічного характеру можна віднести Н. Кузнецову, О. Дудорова, В. Комісарову, В. Панкратову, К. Футея та ін. Вони вважають корупцію однією з функцій управління суспільством, яка базується на економічному ґрунті. Як функція управління вона має соціальне забарвлення, а за своєю сутністю є економічною категорією. На думку цих науковців, соціально-економічні аспекти корупції полягають у спотворенні корумпованим державним апаратом соціальної політики й економіки держави [1, с. 14].

П. Панченко, А. Волобуєв, А. Гуков, О. Кожушко, Є. Темнов вбачають у корупції суто правову структуру як первинну основу протиправної діяльності чи бездіяльності. Правова складова корупції відображається в гальмуванні прийняття необхідних законів або прийняття таких, які дають можливість неоднозначного їх тлумачення. На їх думку, соціально-економічні і політичні чинники корупції є вторинними, або надбудовою над її правовою основою [1, с. 17].

Отже, можна констатувати, що через свою багатогранність корупція є одним із тих явищ, яке за час свого історичного існування мало різні наукові підходи до його правового та наукового визначення, розуміння її сутності. Це пояснюється особливостями правової культури в різних країнах світу, особливостями розвитку законодавства, а також різним сприйняттям одного й того самого діяння суспільствами окремих країн. Але незалежно від трактування поняття корупції, її виявлення, корупція завжди шкідлива для суспільства як у правовому, соціальному, економічному, так і в політичному аспектах.

Дотримуючись думки, що правова основа все ж таки є однією з головних складових боротьби з корупцією, необхідно, на наш погляд, приділити їй окрему увагу.

Правовою основою сучасної державної політики України у

сфері боротьби з корупцією є Конституція України, закони України «Про державну службу», «Про запобігання корупції», «Про очищення влади», «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у сфері державної антикорупційної політики у зв'язку з виконанням Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України», «Про доступ до публічної інформації» та інші законодавчі акти. За роки незалежності президентами України було затверджено декілька загальнодержавних програм боротьби з організованою злочинністю і корупцією, прийнято ряд концепцій боротьби з корупцією та спеціальні закони України «Про боротьбу з корупцією» (втратив чинність 1 січня 2011 р.), «Про засади запобігання та протидії корупції» (втратив чинність 26 квітня 2015 р.), «Про запобігання корупції» (прийнятий 14 жовтня 2014 р.).

Усього діє близько 100 нормативно-правових актів антикорупційної спрямованості. Крім того, із зазначеної проблематики проведено десятки форумів, круглих столів, конференцій, семінарів. Ці питання неодноразово розглядала Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України. Проте всі ці декларації, програми, плани, заходи бажаних результатів не досягли. Відповідно до міжнародного рейтингу Трансперенсі Інтернешнл, за індексом сприйняття корупції Україна у 2014 р. посіла 142 місце серед 175 держав. Поруч із нами Центрально-Африканська Республіка, Нігерія та Папуа-Нова Гвінея. Показник України виявився найгіршим у регіоні Східної Європи та Середньої Азії за винятком кількох пострадянських країн – Таджикистану, Узбекистану і Туркменистану. За даними дослідження Трансперенсі Інтернешнл, найбільш корумповані інституції в Україні – суди, правоохоронні органи, державна служба, парламент [4].

Важливим кроком у прямуванні країни до міжнародної спільноти став той факт, що 23 жовтня 2014 р. Президент України підписав ряд законів у сфері протидії корупції: «Про Національне антикорупційне бюро України», «Про запобігання корупції», «Про засади антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014 – 2017 роки», «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо визначення кінцевих вигодоодержувачів». Зазначені документи були ухвалені Верховною Радою України 14 жовтня 2014 р.

Серед цих законів необхідно виділити новий базовий антикорупційний закон – Закон України «Про запобігання корупції». Цим законом розширено базовий термінологічний апарат, запроваджено нові підходи до визначення кола осіб, на яких поширюються положення закону, змінено ліміт сукупної вартості подарунків, дозволених до отримання з одного джерела протягом року.

У новому законі передбачено створення спеціалізованого превентивного антикорупційного центрального органу виконавчої влади зі спеціальним статусом – Національної комісії з питань запобігання корупції, на яку покладено такі функції: забезпечення формування та реалізації антикорупційної політики із залученням громадськості; аналіз та дослідження ситуації стосовно корупції; координація та методична допомога у виявленні та усуненні органами корупційних ризиків; здійснення фінансового контролю (перевірка декларацій, моніторинг способу життя); затвердження правил етичної поведінки державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування та ін. [3, ст. 11]. При цьому національну комісію згідно зі ст.12 цього закону наділили правом одержувати від органів необхідну інформацію; вносити обов'язкові до виконання приписи (щодо усунення порушень виконання антикорупційного законодавства); звертатися до правоохоронних органів із обов'язковими для розгляду висновками щодо виявлених ознак правопорушень; мати доступ до баз даних органів (для здійснення фінансового контролю, зокрема для перевірки декларацій) та ін.

Важливим є також положення закону, що стосується формування та реалізації антикорупційної політики в Україні. У III розділі закону вказано, що засади антикорупційної політики (Антикорупційна стратегія) визначаються Верховною Радою України. Верховна Рада України щороку не пізніше ніж 1 червня проводить парламентські слухання з питань ситуації щодо корупції, затверджує та оприлюднює щорічну національну доповідь щодо реалізації засад антикорупційної політики. Антикорупційна стратегія розробляється Національним агентством на основі аналізу ситуації щодо корупції, а також результатів виконання попередньої антикорупційної стратегії [3, ст. 18].

Можна констатувати, що в Україні створена в цілому достатня законодавча база для ефективної боротьби з корупцією. Вона передбачає цілий комплекс кримінально-, адміністративно-, цивільно-правових, дисциплінарних та інших заходів, який дозволяє притягнути до того чи іншого виду відповідальності будь-яку посадову особу органів публічної влади, що допустила те чи інше зловживання владою чи посадовим становищем. В окремих випадках така відповідальність є надто суворою. Таким чином, твердження про те, що відсутність відчутних результатів боротьби з корупцією в нашій державі зумовлюється недосконалістю законодавства про відповідальність за корупційні діяння, не мають достатніх підстав. Проблема полягає не у відсутності належної законодавчої бази, а в її неефективному застосуванні. Водночас це не означає, що законодавство про відповідальність за корупційні

правопорушення є цілком досконалим. Важливим фактором запобігання проявам корупції є вдосконалення діяльності органів по боротьбі з корупцією.

Отже, те, які заходи повинні бути прийняті для боротьби з корупцією в органах публічної влади, залежить від соціального середовища і ставлення до корупції в суспільстві. Дії, які розцінюються як прояв корупції в одній країні, можуть бути всього лише частиною звичайної ділової практики в іншій. Тому кожна країна повинна розвивати такі заходи щодо боротьби з корупцією, які максимально відповідають місцевим вимогам та умовам.

До заходів щодо боротьби з корупцією в органах публічної влади, на нашу думку, можна віднести: визначення корупції як національного злочину (занесення в чорний список корпорацій, що беруть участь у корупційних угодах під час укладення міжнародних договорів); припинення монопольної влади посадових осіб в органах публічної влади (розмежування повноважень, випадковий розподіл посадових осіб за регіонами, інтенсивний моніторинг і аудит надання державних послуг), децентралізацію і прозорість діяльності уряду; побудову раціонального та спрощеного законодавства; посилення відповідальності співробітників органів публічної влади, розробку схем заохочення і матеріального стимулювання за підвищення показників ефективності роботи; мінімізацію особистої взаємодії службовців органів публічної влади з клієнтами – отримувачами державних послуг (автоматизація процедур); невідворотність покарання посадових осіб, залучених до корупційних операцій; створення антикорупційних комісій; інформування населення про їхні права і под.

Досвід окремих країн світу показує, що необхідними умовами в боротьбі з корупцією в системі взаємовідносин між населенням і органами публічної влади є політична воля та підтримка з боку вищих ешелонів влади; ліквідація системи покровительства (наприклад, шляхом найму зарубіжних фахівців на керівні посади або посади радників на заздалегідь визначений період); активна участь в антикорупційних кампаніях асоціацій платників податків та представників ділових кіл; поступовість і послідовність у проведенні реформ.

Під час вибору заходів протидії корупції не можна допускати такого зміщення орієнтирів, за якого виявлення та переслідування фактів корупції стає самоціллю. Навпаки, вони повинні бути спрямовані на підвищення авторитету органів публічної влади, культивування таких правил поведінки, які не допускають застосування корупції як прийняттого способу вирішення ділових питань і побудови відносин.

Слід також відзначити важливість і необхідність заходів, здійснюваних на публічній службі, з підвищення правової культури суспільства, формування в суспільстві нетерпимості до проявів корупції, розвитку інституту громадського контролю за дотриманням законодавства України. Тобто зі знищення того живильного середовища, яке безпосередньо впливає на виникнення корупційних ризиків у діяльності органів публічної влади.

Аналіз причин корупції в органах публічної влади показав, що простого пояснення цього феномену не існує. Зазвичай вважають, що вона є наслідком заплутаного законодавства, неправильного трактування функцій органів публічної влади і под. Але проблема, на жаль, полягає не тільки в якості нормативних актів і відносно низькому рівні ділової етики. Складність проблеми в тому, що фактори, які визначають корупційні витрати, мають різні напрями й силу впливу. Наприклад, можна заохочувати чесну поведінку (підвищувати заробітну плату службовців публічної влади) або карати корупційну поведінку (посилювати покарання, підвищувати вірогідність виявлення корупційних трансакцій, домагатися невідворотності покарання), а можна – те й інше одночасно. Що справляє краще і в якій комбінації – апіорі визначити дуже складно.

Таким чином, подальші дослідження доцільно спрямувати на побудову та реалізацію такої моделі запобігання корупції, яка дозволить виконати кількісні оцінки факторів впливу, що визначають параметри точки корупційної рівноваги (тобто тієї точки, у якій корупційна трансакція вигідна як населенню країни, так і службовцям публічної влади) і, з огляду на це, обґрунтувати склад таких дій, які змістять цю точку в необхідному для суспільства напрямі.

Список використаних джерел

1. **Корупція**: теоретико-методологічні засади дослідження / кер. авт. кол. І. О. Рєвак. – Л.: ЛьвДУВС, 2011. – 220 с.
2. **Попов В. И.** Проявление коррупции в современных условиях / В. И. Попов // Коррупция в России: состояние и проблемы : материалы конф. – М.: И-т МВД России. – 1996. – С. 55 – 57.
3. **Про запобігання** корупції : Закон України від 14 жовт. 2014 р. № 1700-VII. – Режим доступу : zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1700-18/page.
4. **Савчук А.** Україна у ключових рейтингах 2014: ближче до Африки, ніж до Європи / А. Савчук. – Режим доступу : vidia.org/2015/34541.
5. **Серьогін С. С.** Соціальна сутність корупції в органах державної влади / С. С. Серьогін // Держ. упр. та місц. самоврядування : зб. наук. пр. – Д.: ДРІДУ НАДУ, 2009. – Вип. 3(3). – С. 202 – 207.

List of references

1. **Korupsiia**: teoretyko-metodolohichni zasady doslidzhennia / ker. avt. kol. I. O. Revak. – L.: LvDUVS, 2011. – 220 s.
2. **Popov V. I.** Proyavlenie korruptsii v sovremennyih usloviyah / V. I. Popov // Korruptsiya v Rosii: sostoyanie i problemy : materialy i konf. – M.: I-t MVD Rossii. – 1996. – S. 55 – 57.
3. **Pro zapobihannia** koruptsii : Zakon Ukrainy vid 14 zhovt. 2014 r. № 1700-VII. – Rezhym dostupu : zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1700-18/page.
4. **Savchuk A.** Ukraina u kliuchovykh reitynhakh 2014: blyzhche do Afriky, nizh do Yevropy / A. Savchuk. – Rezhym dostupu : vidia.org/2015/34541.
5. **Serohin S. S.** Sotsialna sutnist koruptsii v orhanakh derzhavnoi vlady / S. S. Serohin // Derzh. upr. ta mists. samovriadvannia : zb. nauk. pr. – D.: DRIDU NADU, 2009. – Vyp. 3(3). – S. 202 – 207.

Надійшла до редколегії 20.03.15

УДК 35.08

Інна СУРАЙ

Національна академія державного управління
при Президенті України

КАДРОВІ СЛУЖБИ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В КОНТЕКСТІ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ПРО ДЕРЖАВНУ СЛУЖБУ

Розглядаються невирішені повністю частини загальної проблеми: створення професійного інституту державної служби, забезпечення її ефективності; актуальним залишається питання вдосконалення функціонування кадрових служб органів влади в Україні з урахуванням сучасних надбань теорії та практики управління персоналом. Досліджуються зміни (назви, сутності, функції) кадрових служб в органах державної влади в контексті модернізації законодавства України про державну службу. Аналізуються Закон України «Про державну службу» від 16 грудня 1993 р., Закон України «Про державну службу» від 17 листопада 2011 р. та проект Закону України «Про державну службу» від 30 березня 2015 р. щодо зміни назви, сутності, функцій кадрових служб органів державної влади, а також вносяться пропозиції щодо вдосконалення проекту закону.

Ключові слова: кадрова служба, служба персоналу, служба управління персоналом, органи державної влади, державна служба.

Inna Suray. Governmental recruitment service in the context of modernization in public service legislation in Ukraine

© Сурай І. Г., 2015